

Nou Estatut per Catalunya, ara toca?

Sí, crec que ara toca, que ara hi ha la primera oportunitat per reformar l'Estatut des de la seva aprovació el 1979, un Estatut baix de sostre en sobirania i mol baix en recursos econòmics, fruit del pacte entre el PSC-PSOE, el PSUC i la UCD, forces polítiques amb més diputats que CIU en aquelles dates. L'historiador Jaume Sobrequés te el relat publicat d'aquells debats que ho confirmen. Primer unes dades tècniques sobre les condicions per fer possible modificar l'Estatut de Catalunya i la Constitució Espanyola. L'Estatut es pot reformar si 90 diputats o més del Parlament de Catalunya ho volen (2/3 dels parlamentaris), i després, 176 diputats del Congrés d'Espanya també ho aproven (majoria absoluta). I la Constitució Espanyola es pot modificar si 233 diputats del Congrés ho aproven (2/3 dels diputats). Com veurem a continuació, des d'aleshores fins avui, la reforma ha sigut impossible per dues raons: la inexistència de 2/3 de diputats favorables a la reforma al Parlament de Catalunya perquè el PSC-PSOE s'hi ha negat sempre; i perquè el PSOE i el PP alhora també s'hi oposaven sempre a Madrid.

1980. CIU per l'investidura de Jordi Pujol varem pactar amb ERC que reformariem l'Estatut. 1982. Des de la primera victòria, el PSOE, va negar qualsevol reforma mentres tingué majoria absoluta i a més va introduir l'esperit de la LOAPA en les lleis que aprovava.

1993. El PSOE perd la majoria absoluta i CIU va poder ser relativament decisiu, però aquell context (GAL, Roldan,...) només

va permetre petits avenços en finançament i aturar el cop contra la política de normalització lingüística d'ensenyament.

1996. El PP guanya amb minoria i CIU torna a ser decisiu, però el PP va marcar els límits de l'acord, va amenaçar amb l'avenç de les eleccions per no sotmetre's al "xantatge dels nacionalismes perifèrics" alhora que el PSOE s'oferia perquè el PP no fes masses concessions. L'autonomia, tot i això, va fer un pas més amb el traspàs de les competències de policia de trànsit als Mossos.

2000. Amb el PP amb majoria absoluta, l'autogovern només va créixer gràcies a un nou model de finançament, deficient encara, però impensable en temps de la majoria absoluta del PSOE. Novembre 2003. Els partits (tret del PP) que concorren a les eleccions al Parlament de Catalunya van incloure la reforma de l'Estatut en el seus programes electorals. Les previsions eren que al març del 2004 el PP tornaria a guanyar sobradament a l'Estat espanyol.

Març 2004. El PSOE va guanyar les eleccions espanyoles contra pronòstic, i el panorama es va obrir degut a la seva promesa electoral d'aprovar l'Estatut que abans aprovés el Parlament de Catalunya.

Quan des del PSC o des de ERC s'ens diu que hem tingut 23 anys per reformar o intentar reformar l'Estatut, es menteix. Només gent inconscient podia haver alimentat il·lusions o expectatives condemnades al fracàs i ha

desebre a la ciutadania. Avui com deia al començament es poden donar les majories al Parlament de Catalunya i al Congrés de Diputats que ho faran possible. A Catalunya (90) les majories poden ser: CIU + PSC +(ERC o ICV), i a Madrid les majories (176) poden ser: PSOE + CIU + (ERC o PNV).

La proposta de CIU, de reforma de l'Estatut, possible i ambiciosa, és: **FORÇAR LA RELECTURA DE L'ACTUAL CONSTITUCIÓ** (sense canviar res per què no ho permeterien ni el PSOE ni el PP), que permeti el màxim de sobirania per Catalunya i vetlli per les nostres senyes d'identitat, i alhora un Acord Econòmic que permeti recaptar a Catalunya tots els impostos que paguin els ciutadans i les empreses del nostre país i fer una aportació a l'Estat, per cobrir proporcionalment al número de catalans, les inversions estatals a Catalunya i una quota a la resta d'Espanya com ajuda solidària pel desenvolupament de regions o territoris necessitats, amb un sostre a calcular en funció de la comparança de les rendes d'Espanya i de Catalunya, revisable cada cinc anys. El seny demostrat per CIU durant tots aquests anys és una garantia que avala aquesta proposta. Ara és un moment únic, potser caldrà manifestar-se al carrer un cop aprovat el nou Estatut pel Parlament de Catalunya, per demostrar a la resta d'Espanya, amb seny, la justícia de les nostres exigències. ■

■ **Alfons Collado**
Exregidor de CIU